

En de ontgoocheling was een rampzalige geweest, en van juist zoo beschamenden aard, omdat in de eerste plaats Margots uiterlijke verschijning hem op dezen dag zoo begeerenswaard was voorgekomen, verre van hem koud en onverschillig te laten, zooals vroeger. Margot was anders geweest, dan hij zich voorgesteld had, niet oud in den zin zooals hij dat eerst bedoelde. Al den tijd, dat hij haar onder het laatste bezoek scherp had zitten opnemen, zich verbeeldende, dat zijn verstrooidheid Margot en Henk niet opviel, groeide de overtuiging van oogenblik tot oogenblik in hem, dat Margot hem niet onverschillig was en dat zij haar bekoorlijkheid niet aan haar karakter en wezen alléén dankte, doch evenzeer aan haar uiterlijk.

En nog steeds was dit laatste voor Lazare het belangrijkste.

Hij begreep nu minder goed dan tevoren, dat hij haar vroeger zoo versmaad had. En bij de gedachte aan deze onbegrijpelijkheid klom er een stugge wrevel in hem omhoog, die hem tot ontevreden zelfcritiek bracht. In het bewustzijn van zijn tegenwoordige gezondheid en levenslust scheen het hem toe, dat zijn onwil en zijn laksheid destijds een gevolg waren geweest van wijfelachtigheid en van gebrek aan durf.

Hij zat daar nu voort te piekeren in de crapaud, waar Henk zoo juist uit was opgestaan, de toegespitste vingers tusschen zijn slappe knieën tegen elkander tikkende. Hij staarde, de rug gekromd en het hoofd voorover recht voor zich uit door de vitrage gordijnen den tuin in. Nog eens beleefde hij, vanaf het binnenkomen tot het afscheid toe, wat hij tijdens het bezoek van Margot en Henk gezien en gehoord had. Duidelijk zag hij haar weer in den hoek van de sofa zitten. Het viel hem op, dat zij anders gekleed was dan vroeger tijdens hun ontmoetingen, thuis of bij anderen. En hij besloot nu, dat Margot ook geen vrouw was voor overdreven gekleede avondtoiletten, dat zij in het eenvoudige eerst vol-

komen tot haar recht kwam. Zelfs redeneerde hij bij zichzelf, dat Margot voor al die onnatuurlijke aanstellerij te ernstig was, te stemmig, te goed. En in die mate was hij nu door haar uiterlijk geboeid, dat hij niet besepte, hoe, en waarom hij dusdanig overdreef.

Deze, en nog vele andere veranderingen van haar uiterlijk, haar kleeding, haar kapsel, keurde hij goed, niet meer zooals hij vroeger deed, in het volle bewustzijn zijner superioriteit, waar het gold te oordeelen en te veroordeelen, maar nu van ganscher harte, omdat al deze veranderingen, in zijn oog verbeteringen, hem zoo met een stille vreugde, een bezonken tevredenheid vervulden....

Toen, op eens, bedacht hij zich, dat het Henks invloed wel kon zijn, die dit alles zoo bewerkstelligd had!

Een heete afgunst nijdigde in hem omhoog.

De onrust overmande hem weer....

Henk, — hij niet!

Nou ja, omdat hij immers niet gewild had! Och kom, vervloekte onzin: omdat hij te lam en te beroerd geweest was om behoorlijk werk van Margot te maken. Door zijn vrees voor god-weet-welk onbestemd gevaar had hij op haar een indruk gemaakt van besluiteloosheid, misschien wel van onbetrouwbaarheid.

Er kwam iets van zelfmedelijden door hem heen deinen, en de nijdigheid van zoeven dreef uit hem weg.

Dit gevoel verstilde toen weer in hem, en hij zakte omlaag in een onbestemde droomerij.... Margot was in zijn verbeelding weer vlak bij hem. Ze zat op de sofa, net als zoeven, in het toilet van dezen middag, en haar figuur kwam in dit kleed als geheel verjongd te voorschijn. Nu was zij slanker, en het scheen of haar bewegingen een grootere veerkracht, haar leden een buigzamer vlugheid hadden, en haar geheele verschijning een sierlijke gratie ten toon spreidde.